

ЛЕГЕНДАТА ЗА БЕДНИЯ КОЛОНИ

Въ една скронна колиба, не далеч от града, живееше един старец, наречен Колонъ, останал самъ въ саѣта следъ смъртта на всички свои близки. Неговото единствено занимание било да възхвалява и служи на Бога. Всяка неделя той идвалъ въ градъ, за да слуша литургията.

Следъ службата той сиредно ходилъ отъ врата на врата, събирайки милостиня за прехрана на следващата седмица. Хората го гледали винаги съ добро око и не му отказвали нищо.

Обаче, двама злодейци забелязали живия интересъ къмъ стареца.

— Давайъ му много, а той не извади нищо, си казали тѣ; трѣбва да има злато въ своето жилище. Да се постараемъ ли да му го вземемъ?

И тѣ се наговорили да го ограбятъ. Въ определеното време крадцигъ се въцѣпвали въ козибата. Било тъмно и никой не ги забелязалъ.

Показвайки на стареца едно явие съ призма за бесенъ, тѣ го принудили да имъ предаде съкровището си; но Колонъ отгадналъ, че нѣма нито злато, нито сребро, нито какво и да било.

— Ти лъжешъ, старий сиклернико! — извикали крадцигъ. И възрели се върху него, тѣ му надѣнали въмето на шията и го задушили.

Извършили престѣпленето, тѣ се хвърлили да търсатъ съкровището, претърсили изникитъ мебели, сланата на леглото, и осекънѣли само нори хлѣбъ, не нахѣрили абсолютно нищо.

Тогавъ тѣ започнали да мислятъ за опасността, на която безполезно се изложили и потърсили срѣдство да премахнатъ подозрението.

— Иманъ една мисль, казалъ единия, помогни ми. Докато неговия другаръ повдигалъ трупа той прицѣпалъ вѣжето за една греда така, че да помислятъ тѣзи, които ще го откриятъ, че имать предъ очитѣ си самоубиенъ.

Направили това, тѣ сложили всичко въ редъ и следъ като затворили вратата на колибата забѣгали.

Следващата седмица отскѣтането на Колонъ било забелязано въ града.

— Той е, може би, боленъ си казали тѣ. Бедниятъ човѣкъ! Не трѣбва да го оставимъ безъ поддрѣла.

И единъ добъръ човѣкъ отишълъ да му занесе храна. Но колибата била нахѣрена затворена и никой не отговорилъ откѣре на молбитѣ на любовния посетителъ. Той помислилъ, че стареца е излѣзълъ и се върналъ въ къщи. Предполагали че Колонъ билъ отишълъ на поклонение, което се случавало често. Обаче, отскѣтането се продължило и всички се очудили. Върнали се при колибата, молили, тропали отново, и хората предполагали, че добрия старецъ е умрялъ. Отворили съ сила вратата и изтърпѣли отъ ужасъ. Найнакъ си предъ единъ обесенъ, чийто трупъ се разлагалъ.

Умнитѣ хора не съмалѣвали за милостинята си, дадена въ името на Бога, но скѣпѣла билъ голѣмъ: Колонъ, чийто смѣтанъ за светецъ да се самоубие! — той можелъ да поѣдва.

Случката, съобщена въ следващото, била разглеждана съ последователностъ и безпристрастие. Шията животъ на стареца се показала безупречна, но безразсъдната постѣпка, съ която мислѣли, че бѣлъ поставилъ край на своятъ дни, слегела на цѣлото му живото едно болезнено противоречие. Следъ издалъ присяга за вѣковностъ и, за да задоволи обществения съвестъ, започналъ трупъ да биде погребанъ подъ бесилката. Върху гроба проекѣли клетия, и тѣлото се прѣвѣло.

Нѣколко месеца по-късно станалъ планиръ въ страната. Търговецъ, купувачъ, изкувачи, крадци се хващали на тѣтѣ.

Вѣрху единъ отъ палтищата се издигала бесилката, подъ която бѣлъ погребанъ бедния Колонъ. Стучило се тѣй, че единъ сплѣхъ воденъ отъ една милостива рѣка, миналъ предъ бесилката. За нигъ очитѣ му се отворили за свѣтлината. Той започналъ да вѣка и скѣпа отъ радостъ. Свидетелитѣ на това

